

Καὶ τὴν ὑπαρξίν σου δίδωμ δωρεάν εἰς τοὺς συγχρόνους,
Καὶ ἀκόμη μὴ ἐκφεύγων καὶ τὰ μίση καὶ τοὺς φθόνους.

Φῦγε. . . Εἶθε κ' ἐγώ, φίλε, τὸν πλατὺν ὠκεανὸν
Νὰ διέλθω μετ' ὀλίγον, καὶ ὑπ' ἄλλον οὐρανόν,
"Ὅστις ἄλλας χώρας στέφει,
Νὰ περάσω μὲ τὰ νέφη,
"Ὅταν κατασκοτισμένα, τοὺς αἰθέρας διατρέχουν
Κ' εἰς τὰ στήθη των κρυμμένας τρικυμίας μαύρας ἔχουν !

Φῦγε. . . φῦγε. . . Ἄλλὰ ποῖα ἐσωτερικὴ φωνή
"Ὅταν ζῶμεν εἰς τὰ ξένα τὴν καρδίαν μας κινεῖ
Καὶ πρὸς τὴν πατρίδα ὄλους καὶ μᾶς ἄγει καὶ μᾶς φέρει ;
Δὲν ἐζήτησα μακρὰν τῆς ἔρημα πολλάκις μέρη ;
Πλὴν μὲ φλόγα νοσταλγίας εἰς τὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς
Δὲν ἐπέστρεψα δακρύων, ἄθλιος καὶ δυστυχής ;
Μακρὰν ὄντες τῆς Ἑλλάδος, ὡς τὰ βρέφη τὴν μητέρα
Μετὰ πόθου τὴν ζητοῦμεν
Ἄλλ' ὡς πνεύσωμεν ὀλίγον τῆς Ἑλλάδος τὸν ἀέρα,
Παρευθὺς μετανοοῦμεν. . .

Τοῦ σημάντρου ἐπεθύμουν
Ἡ θρησκευτικὴ νὰ ἤμουν
Καὶ περίλυπη φωνή
"Ὅπου φεύγει καὶ θρηνεῖ
Ἡ νὰ ἤμουν ἡ σελήνη
"Ὅταν εἰς τὴν δύσιν σβύνη,
Ἡ τὸ χόρτον τοῦ ἐδάφους,
Τὸ βλαστάνον εἰς τοὺς τάφους ! . . .

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΔΩΜΑΤΙΟΝ

[Ἐκ τῶν τοῦ Μερμέου.]

Τὴν αἰθούσαν τοῦ βορείου ἐν Παρισίοις σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ περιήρχετο ἐν ταραχῇ καὶ ἀνησυχίᾳ νέος τις, φέρων δίοπτρα κυανᾶ ἐπὶ τῆς ρινός, ἣν ἐκρυσπε διηνεκῶς διὰ μανδυλίου, καίτοι δὲν ἐφαίνετο πάσχων ἐκ καταρροῆς· διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἐκράτει μικρὸν σάκκον περιέχοντα, ὡς ἔπειτα ἔμαθον, κοιτωνικὴν ἐσθῆτα καὶ ζεῦγος πρωϊνῶν περισκελίδων. Τὴν προσοχὴν τοῦ οὕτω περιπατοῦντος ἀπησχόλουν δύο τινά, ἡ θύρα τῆς εἰσόδου, δι' ἧς ἐπεσκοπεῖ ἐκ διαλειμμάτων τὴν ὁδόν, καὶ ἡ ὥρα, ἣν ἐξηκρίθονε ἀνά πᾶσαν στιγμὴν, παραβάλλων τὸ ὥρολόγιον αὐτοῦ πρὸς τὸ τοῦ σιδηροδρομοῦ. Ἡ τοιαύτη ἐν τούτοις ἀνυπομονησία ἦτο νευρικὴ μᾶλλον ἢ λελογισμένη, ἀφοῦ ἡ πρὸς ἀναχώρησιν ὀρισμένη στιγμὴ ἀπέχεε μίαν εἰσέτι ὥραν. Πρέπει δὲ καὶ νὰ εἰπωμεν ὅτι ἡ μέλλουσα ν' ἀναχωρήσῃ ἄμαξοστοιχία δὲν ἦτο ἐκ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων, δι' ὧν συνήθως μετακομίζονται εἰς τὰς ἐπαύλεις των οἱ Παρισίνοί τραπεζίται κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος. Αἱ ἄμαξαι πρώτης θέσεως ἦσαν ὀλιγίσται, οἱ δὲ διαδοχικῶς φθάνοντες ἐπιβάται ἐφαίνοντο ἀγαθοὶ ἀγρόται ἢ μεταπράται τῶν

προαστείων. Ἄλλ' ἐν τούτοις ὁσάκις εἰσέρχετο τις εἰς τὸν σταθμὸν ἢ ἐσταμάτα ἄμαξα πρὸ τῆς εἰσόδου, ἡ καρδία τοῦ διαβηματίζοντος ὠγκοῦτο ὡς ἀερόστατον ἔτοιμον πρὸς ἀνύψωσιν, τὰ γόνατά του ἔτρεμον καὶ τὰ ὀμματοῦάλια κατέπιπτον εἰς τὴν ἄκραν τῆς ρινός, ἐφ' ἧς, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ἦσαν τοποθετημένα ἀνάποδα.

Ἡ τοιαύτη συγκίνησις τοῦ νεανίσκου ἐκορυφώθη, ὅτε μετὰ μακρὰν προσδοκίαν εἰσῆλθε διὰ πλαγίας θύρας κυρία τις μελανεῖμων, κεκρυμμένην ἔχουσα τὴν ὄψιν ὑπὸ πυκνὸν πέπλον καὶ κρατοῦσα κάκεινην δερμάτινον σακκίδιον, περιέχον κομφὴν κοιτωνικὴν ἐσθῆτα καὶ ζεῦγος ἀπλαζίνων ὑποδηματίων. Ἡ νεωστὶ εἰσελθοῦσα καὶ ὁ ἀναμένων αὐτὴν ἐπροχώρησαν πρὸς ἀλλήλους λοξῶς βλέποντες πρὸς δεξιάν καὶ ἀριστερὰν μὴ τις τοὺς παρετήρει. Συναντηθέντες εἰς τὸ κέντρον τῆς αἰθούσας ἠντικρύστησαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἄφωνοι, ἀσθμαίνοντες καὶ κλονιζόμενοι ἐκ τῆς κατεχούσης αὐτοὺς συγκινήσεως, ἧτις ἦτο ἐξ ἐκείνων, ἀνθ' ὧν ἤθελον ἐγὼ ἀνταλλάξαι προθύμως ἑκατὸν ὀλόκληρα ἔτη τοῦ ἀνοῦσιου φιλοσοφικοῦ μου βίου.

— Λέων, εἶπε τέλος πάντων ἡ νεαρὰ γυνή, διότι ἦτο εἰκοσάετις καὶ ὠραία, ἐπέτυχον τὰ

πάντα. Είμαι εὐτυχιστάτη Ἀλλά πού εὔρες αὐτά τὰ ὄμματουάλια, ὑπὸ τὰ ὅποια καταντᾶς ἀγνώριστος;

— Ὅπως καὶ σὺ ὑπὸ τὸν μαῦρον τοῦτον πέπλον, ἀπεκρίθη ὁ Λέων ἀνασιρτῶν ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Ἄς λάβωμεν ταχέως τὰς θέσεις μας. Χάριτι θεῖα οὐδεὶς ὑποπτεύει τὸ παραμικρόν. Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ὑποτίθεται ὁδοιποροῦσα μετὰ τῆς φίλης μου Κλάρας καὶ τοῦ συζύγου της πρὸς τὸν ἐξοχικὸν αὐτῶν οἶκον, ὅπου πρόκειται νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσω αὔριον. Ἀλλά, προσέθηκεν ἡ νέα γυνὴ σφίγγουσα τὸν βραχίονα τοῦ συντρόφου της, ἡ Κλάρρα ἀνεχώρησε πρὸ μιᾶς ἡδῆ ὥρας, ἐγὼ δὲ, ἀφοῦ διαμεῖνω τὴν ἑσπέραν. . . παρ' αὐτῆ, θέλω τὴν ἀποχαιρετήσαι αὔριον εἰς τὸν σταθμόν, ὅπου παρήγγειλα τὴν Θαλαμηπόλον μου νὰ μὲ περιμένῃ. Ἐστὸ ἤσυχος, ἐφρόντισα δι' ὅλα. Δὲν ἔχομεν τίποτε νὰ φοβηθῶμεν. Ἀάβε τὰ εἰσιτήρια».

Ὁ κώδων τῆς ἀναχώρησεως ἤχησεν ἐπὶ τέλους καὶ ἡ περὶ πάντων φροντίσασα κυρία εἰσώρησεν ἐντὸς ἀμάξης μετὰ τοῦ συντρόφου της. Ἡχῆσαντος δὲ ἐκ δευτέρου τοῦ κώδωνος ἐκλείσθη ἡ θυρὶς ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου.

— Μόνοι ἐν τῇ ἀμάξῃ! ἀνέκραξαν ἀμφοτέροι πλήρεις χαρᾶς.

Ἀλλά καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμήν ἐσύριζεν ἡ μηχανὴ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐτὴν ἀμάξαν ἀνὴρ τις σοβαρὸς τὸ ἦθος καὶ ὡσεὶ πεντηκοντούτης τὴν ἡλικίαν, ὅστις κατέλαβε χασιώμενος τὴν ἀντικρὺ γωνίαν. Τὸ νέον ζεῦγος ἀπεσύρθη τότε ὅσον ἡδύνατο μακρὰν τοῦ ταραζάντος τὴν μοναξίαν του καὶ ἤρξατο νὰ διαλέγεται χαμηλοφῶνως καὶ μάλιστα ἀγγλιστί, χάριν περισσοτέρας μυστικότητος.

— Κύριε, εἶπεν ὁ ἕτερος ὁδοιπόρος μετὰ πολλὴν γνησιωτέρας τῆς τοῦ Λέοντος βρεττανικῆς προφορᾶς, «ἂν ἔχετε μυστικά, μὴ τὰ λέγετε ἐνώπιόν μου ἀγγλιστί. Εἶμαι Ἀγγλος καὶ πολὺ λυποῦμαι ἐνοχλῶν ὑμᾶς. Θέλω ἐν τούτοις προσπαθῆσαι νὰ κοιμηθῶ, εἰδεμὴ ν' ἀναγνώσω.»

Ταῦτα εἰπὼν ἔλαβεν ἐκ τοῦ σάκκου του ἀναπαυτικὸν σκοῦφον καὶ φορέσας αὐτὸν ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, καταβάλλων εἰλικρινεῖς προσπάθειάς νὰ κοιμηθῇ. Μὴ κατορθώσας ὅμως τοῦτο ἤνοιξε καὶ πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸν σάκκον του, ὅπως ἐξαγάγῃ ἐξ αὐτοῦ ζεῦγος διόπτρων καὶ ἀντίτυπον τῆς Ἰλιάδος ἑλληνιστί, εἰς τῆς ὁποίας τὴν ἀνάγνωσιν ἐβύθισθη ἀπεριπάστως. Ἀναζητῶν ἐν τούτοις τὸ βιβλίον ἠναγκάσθη ν' ἀνακινήσῃ τὰ ποικίλα περιεχόμενα τοῦ σάκκου καὶ μετὰξὺ ἄλλων παχεῖαν δεσμίδα ἀγγλικῶν χαρτονομισμάτων, ἣν ἔδειξε τοῖς συνοδοιπόροις του ἐρωτῶν ἂν ἤθελεν εὔρει ν' ἀλλάξῃ αὐτὰ ἀντὶ χρυσοῦ εἰς τὴν πλησιόχωρον κωμόπολιν.

— Πιστεύω», ἀπεκρίθη ὁ Λέων, «ἀφοῦ εὔρεσκόμεθα ἐπὶ τῆς ἀγοῦσης εἰς Ἀγγλίαν ὁδοῦ.»

Ἡ κωμόπολις Ν** περὶ ἧς ἠρώτα ὁ Ἀγγλος, ἦτο ἀκριβῶς ἐκεῖνη πρὸς ἣν διηυθύνετο τὸ νεαρὸν ζεῦγος. Ἰπάρχει ἐκεῖ ξενοδοχεῖον ἀρκούντως ἀναπαυτικὸν καὶ ἡσυχώτατον καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα πλὴν τοῦ Σαββάτου. Ὁ Λέων εἶχεν ἡδῆ μεταβῆ πρὸ τινων ἡμερῶν ἀνευ κυανῶν διόπτρων πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ξενοδοχείου τούτου, ἡ δὲ ἐκθεσις περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν φίλην του ὑπῆρξε τοσοῦτον εὐνοϊκῆ, ὥστε ἀπεφάσισε ἀκείνην νὰ τὸ ἐπισκεφθῇ.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐν τούτοις ἐξηκολούθει τρέχουσα, ὁ Ἀγγλος ἀναγινώσκων τὴν Ἰλιάδα καὶ οἱ συνοδοιπόροι του διαλεγόμενοι τόσον χαμηλοφῶνως ὥστε εἰς μόνους ἐραστάς ἦτο ἀκουστὸν τὸ ψιθύρισμα ἐκεῖνο. Οἱ ἀναγνώσταί μου δὲν θέλουσι πιθανῶς ἀπορήσει μανθάνοντες ὅτι ἦσαν πράγματι ἐρασταὶ καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν τῆς λέξεως, καὶ τὸ λυπηρότερον ὅτι ὑπῆρχον σπουδαῖοι λόγοι καλύοντες αὐτοὺς νὰ νυμφευθῶσιν.

Ὅτε ἐσταμάτησεν ἡ ἀμαξοστοιχία εἰς Ν** κατέβη πρῶτος ὁ Ἀγγλος· ἐνῶ δὲ ἐβοήθει ὁ Λέων τὸν σύντροφόν του νὰ καταβῇ κοσμίως, ἐξώρμησεν αἴφνης ἐκ τῆς γείτονος ἀμάξης ἀνὴρ κάτωχρος καὶ σχεδὸν πελιδνός, κοίλους ἔχων καὶ ἐρυθροὺς τοὺς ὀφθαλμούς, ἀκτένιστος, ἀξύριστος, ῥακενδύτης καὶ κατὰ πάντα ὁμοιάζων δραπέτην τοῦ κατέργου.

Προχωρήσας οὗτος πρὸς τὸν Ἀγγλον:

— Θεῖέ μου! εἶπεν ἀγγλισί μετὰ ταπεινότητος.

— Ἄφες με ἡσυχον, ἀχρεῖτε», ἀπάντησεν ὁ Ἀγγλος, τοῦ ὁποίου οἱ γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ ἠστραψαν ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Μὴ μὲ φέρεις εἰς ἀπελπισίαν», ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος διὰ φωνῆς κλαυθμηρᾶς ἀλλὰ καὶ ἀπειλητικῆς.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ φυλάξετε μίαν στιγμήν τὸν σάκκον μου, εἶπε τότε ὁ γέρον Ἀγγλος παραδίδων αὐτὸν εἰς τὸν Λέοντα· εἶτα δὲ ὀδηγήσας ἡ μᾶλλον ὠθήσας τὸν ἀπαισιον ἐκεῖνον ἀνθρωπον εἰς τινὰ γωνίαν, ὠμίλησεν αὐτῷ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ζωηρῶς καὶ ἀποτόμως καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐπιτιμῆσεως ἔρριψεν εἰς τὸν καλοῦντα αὐτὸν «θεῖον» χρήματά τινα, τὰ ὅποια λαβὼν οὗτος ἀπῆλθε χωρὶς κἂν νὰ εἴπῃ εὐχαριστῶ.

Ἐνὸς μόνου ὑπάρχοντος ξενοδοχείου ἐν τῇ πολίχνῃ Ν**, ἐπόμειον ἦτο νὰ συνευρεθῶσιν ἐν αὐτῷ μετ' ὀλίγον πάντα τὰ πρόσωπα τῆς ἀληθεστάτης ταύτης διηγήσεως. Ἐν Γαλλίᾳ πᾶς ὁ συνοδευὼν δέσποιναν καλῶς ἐνδεδυμένην εἶναι βέβαιος ὅτι θέλει λάβει πανταχοῦ τὸ καλλίτερον δωμάτιον. Ἀλλ' ἂν τὸ παραχωρηθῆν εἰς τὸν Λέοντα ἦτο τὸ καλλίτερον, δὲν ἔπεται ἀναγκαιῶς ἐκ τούτου ὅτι ἦτο καὶ καλόν. Ὅπως δὴποτε περιεῖχε μεγάλην κλίνην μετὰ βαμβακερῶν παραπετασμάτων, ἐφ' ᾧν ἦτο εἰκονισμένη ἡ

θαυμαστή ιστορία τοῦ Πυράμου καὶ τῆς Θίσβης· οἱ δὲ τοῖχοι ἦσαν ἐστρωμένοι διὰ χαρτίου παριστάντος τὴν ἀποψιν τῆς προκυμαίας τῆς Νεαπόλεως μετὰ πλήθους προσωπογραφῶν. Δυστυχῶς ὅμως ἀεργοὶ τινες καὶ ἀδιάκριτοι ξένοι εὗρον καλὸν νὰ προσθέσωσι μύστακας καὶ καπνοσύριγγας εἰς πάντα ἀνεξαιρέτως τὰ γυναικεῖα πρόσωπα τῆς τοιχογραφίας καὶ κάτωθεν αὐτῶν χαράξωσι διὰ μολυβδίδος παντοίας ἀνοήτους ἐπιγραφάς. Τοιοῦτος ὢν ἐκαλεῖτο ὁ κοιτῶν ἐκεῖνος κυανοῦς ἐκ τοῦ χρώματος τῶν δύο ἐκατέρωθεν τῆς ἐστίας ἀνακλίντρων.

Ἐνῷ αἱ θεράπαινοι τοῦ Ξενοδοχείου συνωθοῦντο προσφέρουσαι τὰς ἐκδουλεύσεις των εἰς τὴν κυρίαν, ὁ Λέων, ὅστις καίτοι ἐρωτόληπτος δὲν ἐστερεῖτο πρακτικοῦ πνεύματος, μετέβαινεν εἰς τὸ μαγειρεῖον νὰ παραγγεῖλῃ τὸ γεῦμα. Ἐκεῖ ἠναγκάσθη νὰ προστρέξῃ εἰς ὅσῃν εἶχε ῥητορικὴν δεινότητα καὶ νὰ μεταχειρισθῇ μάλιστα καὶ μέσα τινὰ διαφθοράς, ὅπως ἀπολαύσῃ νὰ γευματίσῃ κατ'ἰδίαν ἐν τῷ κοιτῶνι αὐτοῦ. Μεγίστη ὅμως ὑπῆρξεν ἡ βαρυθυμία του, μαθόντος ὅτι ἐν τῷ παρακειμένῳ ἐστιατορίῳ ἐμελλε νὰ τελεσθῇ αὐθημερὸν μέγα στρατιωτικὸν συμπόσιον, προσφερόμενον ὑπὸ τῶν κ. κ. ἀξιωματικῶν τῶν ἀκροβολιστῶν εἰς τοὺς κ. κ. ἀξιωματικούς τῶν Οὐσσάρων, ἐρχομένους ν' ἀντικαταστήσωσιν αὐτοὺς ὡς φρουρά. Ὁ Ξενοδόχος δὲν ἠρνήθη μὲν ὅτι τὸ γεῦμα ἤθελεν ἀποθῆ πιθανῶς ὁπωσοῦν ζωηρόν, ἀλλ' ἐβεβαίωσεν ἐν τούτοις τὸν Λέοντα ὅτι, ἐξαιρέσει τῆς στρατιωτικῆς φαιδρότητος, οἱ κ. κ. Οὐσσάροι καὶ ἀκροβολισταὶ ἦσαν κατὰ τὰ λοιπὰ ἀξιάγαστοι καὶ φιλήσυχοι νέοι, εὐγενεῖς πρὸς τὰς κυρίας καὶ ἐγειρόμενοι τῆς τραπεζῆς πρὸ τοῦ μεσονυκτίου.

Ἐνῷ ἐπέστρεφεν οἴκαδε, ἐπληροφόρηθη ὁ Λέων ὅτι ὁ ἄγγλος συνοδοιπὸρος των κατεῖχε τὸ πλησίον δωμάτιον· ἀνοικτῆς δὲ τυχούσης τῆς θύρας, εἶδεν αὐτὸν καθήμενον παρὰ τράπεζαν ἀπέναντι φιάλης καὶ ποτηρίου, καὶ προσηλοῦντα τὸ βλέμμα εἰς τὴν ὄροφν, ὡς εἰ κατεγίνετο ν' ἀριθμῆσῃ τὰς ἐπ' αὐτῆς περιπατούσας μυίας. Τὸ θέαμα τοῦτο ἠγχαρίστησεν αὐτόν, ἐλπίζοντα ὅτι ὁ ἄγγλος τοῦλάχιστον ἤθελε μετ' ὀλίγον ἀναίσθησῃ ἐκ τοῦ οἴνου.

Εἰσελθὼν εἰς τὸ κατάλυμά του ἔσπευσε νὰ βεβαιωθῇ μετὰ τῆς φίλης του ἂν αἱ θύραι ἐκλείων ἀκριβῶς. Πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἄγγλου ἡ θύρα ἦτο διπλῆ καὶ ὁ τοίχος παχύς· πρὸς δὲ τὴν αἴθουσαν τοῦ στρατιωτικοῦ συμποσίου ὁ τοίχος ἦτο μὲν λεπτότερος, ἀλλ' ἡ θύρα ἐκλείε διὰ κλείθρου καὶ μανδάλου. Τὰ προπύργια ταῦτα ἐφάνησαν αὐτοῖς ἀρκοῦντα καὶ ὅπως δήποτε ἀσφαλέστερα τῶν παραπετασμάτων ἀγοραίας ἀμάξης, ἅτινα ἠναγκάσθησαν πολλάκις, νὰ θεωρήσωσιν ὡς ἱκανὰ νὰ προφυλάξωσιν αὐτοὺς ἀπὸ πάσης ὄχληρᾶς περιεργείας.

Οὐδὲν λέγομεν περὶ τῆς ποιότητος τοῦ γεύματος, ὅπερ παρετέθη εἰς τὸν Λέοντα καὶ τὴν φίλην του εἰς τὸν κυανοῦν κοιτῶνα· πολὺ ὅμως δυσχεροτέρα ἀπέβαινεν αὐτοῖς ἡ ποιότης τῆς συναναστροφῆς τῶν ἐν τῷ πλησιοχώρῳ δωματίῳ συμποσιαζόντων ἀξιωματικῶν. Ἡ ὁμιλία αὐτῶν οὐδὲν εἶχε κοινὸν οὔτε πρὸς τὴν στρατηγικὴν οὔτε πρὸς τὴν ὀπλαστικὴν, ἀλλ' ἦτο κομβολόγιον ἀλλοκότων καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπὲρ τὸ μέτρον εὐθύμων διηγήσεων, διακοπτομένων εἰς τὰ εὐθυμότερα ἐπεισόδια ὑπὸ ἀσβέστου καὶ ἡχηροῦ γέλωτος, τὸν ὅποιον ἠναγκάσθησαν ἐνίοτε οἱ δύο ἐρασταὶ καὶ ἄκοιτες νὰ συμμερισθῶσιν. Ἡ φίλη τοῦ Λέοντος δὲν ἦτο σεμνότυφος· ὑπάρχουσιν ὅμως πράγματα, τὰ ὁποῖα οὐδεμία γυνὴ ἀρέσκειται ν' ἀκούῃ, ἐν ὥρᾳ μάλιστα αἰσθηματικῆς ἐξάψεως. Ἡ στενοχωρία τοῦ Λέοντος συνηύζανε μετὰ τῆς εὐθυμίας τῶν συμποσιαστῶν, μέχρις οὗ μὴ ἀντέχων πλέον ἀπεφάσισε νὰ καταβῇ εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπως παραγγεῖλῃ τῷ ξενοδόχῳ νὰ παραστήσῃ εἰς τοὺς κ. κ. ἀξιωματικούς ὅτι ἐν τῷ πλησιοχώρῳ δωματίῳ ὑπῆρχε κυρία ἀδιάθετος, παρακαλοῦσα αὐτοὺς νὰ διάγωσιν ἡσυχώτερον.

Ὁ Ξενοδόχος ἐν τούτοις, ὅπως συμβαίνει εἰς πάντας τοὺς ὁμοτέχνους του ἐν ὥρᾳ πολυμελῶν συμποσίων, ἦτο παραζαλισμένος καὶ δὲν ἤξευρε ποῖον νὰ πρωτακούσῃ. Καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν μετέδιδεν αὐτῷ ὁ Λέων τὸ πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς διάγγελμα, ὁ ὑπηρετῆς ἐζήτηε Καμπανίτην διὰ τοὺς Οὐσσάρους καὶ ἡ ὑπρέτην διὰ τὴν ἄλλην φιάλην τοῦ Πόρτου διὰ τὸν ἄγγλον καὶ ἄλλην φιάλην τοῦ Πόρτου διὰ τὸν ἄγγλον, πίνοντα ἥδη ὅλον τὸν ὑπάρχοντα ἐν τῷ ξενοδοχείῳ.

— «Εἶπον εἰς τὸν Μυλόρδον», προσέθηκεν αὐτῇ, «ὅτι δὲν ἔχομεν ἄλλο Πόρτον.»

— «Εἶσαι ἀνόητη», ἀπήντησεν ὁ Ξενοδόχος. «Μάθε ὅτι εἰς τὸ κατάστημά μου ὑπάρχει πάντοτε παντὸς εἶδους οἶνος. Φέρε με ταχέως μίαν φιάλην κοινῆς κρασίου, μίαν φιάλην ῥῶμι καὶ βυσσινόζωμον διὰ νὰ κατασκευάσω Πόρτο εἰς τὸν ἄγγλον.»

Ἀφοῦ προέβη εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ Πόρτου, εἰσῆλθεν ὁ Ξενοδόχος εἰς τὸ ἐστιατόριον, ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν τοῦ Λέοντος. Ἐν τῇ παραζάλῃ του ὅμως μετέδωκε τὸ διάγγελμα ὡς ἀκολούθως: «Κύριοι ἀξιωματικοί, νεόνυμφον ζεῦγος εὕρισκόμενον εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, παρακαλεῖ ὑμᾶς νὰ τὸ ἀφήσετε ν' ἀναπαυθῇ.»

— «Ἵπάρχει νόμῃ ἐδῶ;» ἀνέκραξαν ὁμοφώνως οἱ τεσσαράκοντα δαιτυμόνες, «πρέπει νὰ ἔλθῃ νὰ πῖωμεν εἰς τὴν ὑγίαν τῆς. Ἀφοῦ δὲν ἔρχεται, πηγαίνομεν ἡμεῖς νὰ τὴν καλῶσπερίσωμεν.»

Τοὺς λόγους τούτους διεδέχθη βαρῆς κρότος βημάτων διευθυνομένων πρὸς τὸν κυανοῦν κοιτῶνα. Εὐνόητος ἦτο ὁ τρόμος τῶν ἐν αὐτῷ ἀ-

θλιών έραστών, καθ' ην στιγμήν ήπειλείτο νά κυριευθῆ ἐξ ἐφόδου ή φωλεά των ὑπὸ σμήνους εὐθύμων ἀξιωματικῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων ὑπῆρχον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα καί τινες γνωρίζαντες τὸν σύντροφον τοῦ Λέοντος ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν Παρισίων. Κατ' εὐτυχίαν ὅμως ὑπερίσχυσε η̄ ἐπιεικεστέρα γνώμη τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Οὐσσάρων, πρὸς ἣν συμμορφούμενοι οἱ συμπόται παρήλασαν κατὰ σειράν ἐνώπιον τῆς κλειστῆς θύρας κρᾶζοντες: «Καλὴ νύκτα, κυρία νύμφη», καὶ ἀπῆλθον ἔπειτα εἰς τὰ ἴδια μετὰ φοβεροῦ πατάγου ξιφῶν καὶ πετρυστήρων. Ὁ κρότος οὗτος ἀντήχει ἀκόμη ἐπὶ τῆς κλίμακος, ὅτε ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Ἄγγλου κρᾶζοντος: «Παιδί, μίαν ἄλλην φίλην Πόρτου».

Τὰ πάντα ἡσύχασαν ἐπὶ τέλους ἐν τῷ ξενοδοχείῳ καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ κυανοῦ κοιτῶνος, συνελθόντες ἐκ τῶν δυσαρέστων ἐκείνων συγκινήσεων, κατέστησαν καὶ πάλιν τὰ ὀλβιώτερα πλάσματα τῆς γῆς. Πρὸς κορύφωσιν τῆς εὐδαιμονίας των ἀνέτελλε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ σελήνη, ἣν ἐθεώρουσαν ἀπλήστως ἀναπνέοντες τὴν ἐκ τοῦ κήπου ἀνερχομένην εὐώδη ἑαρινὴν αὐραν. Δὲν ἔμειναν ἐν τούτοις πολλὴν ὥραν εἰς τὸ παράθυρον, ἰδόντες διαβηματίζοντα τὸ κηπάριον ἐκεῖνο ὑποπτόν τινα ἄνθρωπον, ὃν ὁ Λέων ἀνεγνώρισεν ὄντα τὸν δυστυχῆ ἀνεψιὸν τοῦ ἀγαπῶντος τὸν οἶνον τοῦ Πόρτου συνοδοιπόρου των.

Τὸ ἐπὶ τῆς ἐστίας κηρίον εἶχεν ἤδη καὶ κατὰ τὰ τρία τέταρτα, ὅτε ἐκ τοῦ τέως ἡσύχου κοιτῶνος τοῦ Ἄγγλου ἠκούσθη αἰφνης πααάδοξός τις κρότος, ὡσεὶ ἀνθρωπίνου σώματος βαρέως πίπτοντος κατὰ γῆς. Τὸν θόρυβον τοῦτον ἠκολούθησε τριγμὸς βημάτων ἐπὶ τοῦ σανιδώματος, ὑπόκωφος στεναγμὸς καὶ ἀναρθροὶ τινες ἤχοι ὁμοιάζοντες ἄρα ἢ ἐπὶ κλησιν βοήθειας. Οἱ ἐν τῷ κυανῷ θαλάμῳ νεανίσκοι ἐφρικίασαν εἰς τὰ ἀκούσματα ἐκεῖνα, μᾶτῃν ζητούντες ν' ἀποκρῦψωσιν εἰς ἀλλήλους τὴν ἐξ αὐτῶν ἀπαίσιαν ἐντύπωσιν.

— «Ὁ Μυλόρδος βλέπει κακὸν ὄνειρον», εἶπεν ὁ Λέων πειρώμενος νά καθησυχάσῃ διὰ μειδιήματος τὴν σύντροφόν του. Ἄλλ' ὁ ἴδιος δὲν ἦτο ἡσυχος, ἀφοῦ μάλιστα ἤκουσε μετὰ τινος στιγμῆς ἡρέμα ἀνοιγομένην τὴν θύραν τοῦ διαδρόμου καὶ ἐλαφρὸν θόρυβον βημάτων λαθραίων, ὡς ἀνθρώπου ἀπομακρυνομένου ἀκροποδητῆ. Ἡ κυρία ἐν τούτοις, κατάκοπος οὔσα, κατώρθωσε ν' ἀποκοιμηθῆ καὶ πάλιν, οὐχὶ ὅμως καὶ ὁ Λέων, τοῦ ὁποίου ἀπ' ἐναντίας κῆσανεν ἡ ἀνισυχία ἐφ' ὅσον ἐπειρᾶτο νά συνδέσῃ πρὸς ἀλλήλα τὰ παράδοξα ἐκεῖνα συμβεβηκότα. Ἀναλογιζόμενος τὴν καταχθόνιον φυσιογνωμίαν τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Ἄγγλου καὶ τὸ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ ἀστράπττον ἄσπονδον μῖτος, ἐνῶ ἐξίτηι ταπεινῶς χρήματα παρὰ τοῦ θείου του, ἐσκέπτετο ὅτι εὐκολὸν ἦτο εἰς ἄνδρα νέον, βρωμῆλὸν καὶ οἰστρηλατούμενον

ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας ν' ἀναρρίχηθῆ ἀπὸ τοῦ κήπου, ὅπου τὸν εἶδε περιπατοῦντα, μέχρι τοῦ παραθύρου τοῦ παρακειμένου κοιτῶνος. Πρὸς ταῦτα συνέδεε τὸν ἀκουσθέντα ὑπόκωφον κτύπον, ὡς βροπάλου ἐπὶ φαλακροῦ κρανίου, τὸν ἔπειτα στεναγμόν, τὴν πτώσιν κατὰ γῆς βαρέος σώματος, τὴν ὀδυνερὰν κραυγὴν καὶ τὰ λαθραῖα ἐν τῷ διαδρόμῳ πατήματα. Ἐνῶ τοιαῦτα ἐσκέπτετο ὡς ὑπὸ τὸ κράτος κακοῦ ὄνειρου, εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς μηχανικῶς προσηλωμένους εἰς τὴν μετὰ τοῦ δωματίου τοῦ Ἄγγλου κοινωνοῦσαν θύραν. Ἐν Γαλλίᾳ ὀλίγαί θύραι κλείουσιν ἀκριβῶς, πρὸ πάντων ἐν τοῖς ξενοδοχείοις, μετὰ δὲ ἐκείνης καὶ τοῦ ἐδάφους ὑπῆρχεν ἀπόστασις ἐνὸς τοῦλάχιστον δακτύλου. Ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ εἶδεν αἰφνης ὁ Λέων ὑφέρπον πρᾶγμα τι ἄμαυρον καὶ πεπλατυσμένον ὡς λεπιδά μαχαίρας ἀντανακλώσαν τὸ ἀμυρόντο φῶς τοῦ κηρίου. Τὸ σῶμα τοῦτο δικυβύνητο βραδέως πρὸς τὸ ἀτλάζινον ὑποδημάτιον, τὸ ὁποῖον εἶχε ῥίψει ἡ ἀκατάστατος φίλη του πλησίον τῆς θύρας. Οὔτε ἔντομον οὔτε ἔρπετόν ἦτο τὸ εἰσελθόν, οὐδ' εἶχε γνωστόν τι ὄρισμένον σχῆμα· μετ' οὗ πολὺ δὲ εἰσέδυσαν εἰς τὸν θάλαμον διὰ τοῦ χάσματος τῆς θύρας τρεῖς ἄλλαι τοιαῦται ὁμοίχοροι καὶ στυλπναὶ εἰς τὰ ἄκρα λεπίδες. Ἡ κατωφέρεια τοῦ ἐδάφους καθίστα τὴν κίνησιν αὐτῶν ταχύτεραν καὶ μετ' ὀλίγον ἠνώθησαν καὶ περιέζωσαν τὴν μικρὰν ἀτλάζινην ἐμβάδα. Οὐδεμίαν ἐχώρει πλέον ἀμφιβολία· τὸ σῶμα ἐκεῖνο ἦτο ῥευστόν, τὸ δὲ ῥευστόν τοῦτο πλησιάζαν ἤδη καὶ εὐκρινῶς διακρινόμενον εἰς τὸ φῶς τῆς λαμπάδος, ἦτο αἷμα!

Ὁ Λέων, ὡς ἤδη εἶπομεν, ἦτο νουνεχῆς καὶ πρακτικὸς νέος. Καίτοι δὲ ἡ θεὰ τοῦ πλημμυρίζοντος βαθμηδὸν τὸν θάλαμον βδελυροῦ ἐκείνου ῥυακίου προὔξεναι αὐτῷ ἀδιήγητον φρίκην, ἔμεινε ἐν τούτοις ἡσυχος, ἐντείνων ὄλας τοῦ πνευματός του τὰς δυνάμεις πρὸς ἀνεύρεσιν διεξόδου τινός ἐκ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης θέσεως. Πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἀναγναστῶν θέλουσι κατηγορήσει ἴσως τὸν πρωταγωνιστὴν τῆς διηγήσεως ταύτης, ὡς μὴ ὀρμήσαντα εἰς βοήθειαν τοῦ σφαζομένου γείτονός του, ἢ μὴ κρούσαντα τοῦλάχιστον τὸν κώδωνα, ὅπως δράμωσιν οἱ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ εἰς περιθάλψιν τοῦ θύματος καὶ σύλληψιν τοῦ φονέως. Τὴν τοιαύτην ὅμως καταδίκην δὲν νομίζω δικαίαν· καθότι ἂν θεωρηθῆ ἀξιόμυμpton τὸ ν' ἀφήσῃ τις Ἄγγλον ν' ἀποθάνῃ ἀβοήθητος ἐν τῷ παρακειμένῳ θαλάμῳ, οὐδὲ ὅπως εὐσυνείδητον φαίνεται μοι τὸ νά θυσιάσῃ χάριν αὐτοῦ γυναῖκα ἀναπαυομένην ὑπὸ τὴν αἰγιδά του ἐν τῷ αὐτῷ θαλάμῳ. Τί δὲ ἤθελε συμβῆ ἂν ἐξήγειρεν ὁ Λέων ὀλόκληρον τὸ ξενοδοχεῖον; Ἀμέσως ἤθελε προσκληθῆ ὁ ἀστυνόμος καὶ μετ' ὀλίγον ἀνακριταὶ καὶ κλητῆρες, οἵτινες εἶναι ἄνθρωποι περιεργοὶ ἐξ ἐπαγγέλματος καί, πρὶν ἢ

ἐξετάσῃ τί εἶδε καὶ τί ἤκουσεν ὁ Λέων, ἤθελον ἐρωτήσῃ ἀφεύκτως αὐτόν :

— « Πῶς ὀνομάζεσαι καὶ ποῦ κατοικεῖς ; Ἡ δὲ κυρία αὕτη τίς εἶναι ; Τί ἐπραττετε οἱ δύο ἐν τῷ κυανῷ τούτῳ θαλάμῳ ; Ἐτοιμάσθητε νὰ ἐμφανισθῆτε εἰς τὸ κακουρογοδικεῖον, ὅπως καταθέσετε ὅτι τὴν δεῖνα ἡμέραν, ἡμοῦ εὐρισκόμενοι ἐνταῦθα κατὰ τὴν τρίτην ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὑπῆρξατε μάρτυρες τοῦ διαπραχθέντος ἐγκλήματος. »

Ἡ ἰδέα τῆς τοιαύτης ἀνακρίσεως καὶ τῶν συνεπειῶν αὐτῆς κατετάραττε τὸν Λέοντα, διακαιούμενον νὰ προτιμῆσῃ τὴν ὑπόληψιν τῆς γυναικός, ἣν ἠγάπα, τῆς σωτηρίας ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζε. Πρέπει μάλιστα νὰ δηλολογήσωμεν ὅτι οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐδίστασε πρὸ τοῦ διλήμματος τούτου, ἀλλὰ περὶ ἐνὸς μόνου πράγματος ἐσκέπτετο περιρρέομενος διὰ ψυχροῦ ἰδρώτος, πῶς ἦτο δυνατόν ν' ἀποφύγῃ τὰς ἐρωτήσεις τοῦ κ. εἰσαγγελέως. Μετὰ μακρὰν ἀγωνίαν ἐσυλλογίσθη τέλος πάντων ὅτι, ἂν κατέρθουν νὰ ἐξέλθωσι τοῦ ξενοδοχείου πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἐγκλήματος, ἤθελον ἴσως δυναθῆ ν' ἀποκρύψωσι τὰ ἴχνη των, ἀφοῦ οὐδεὶς ἐκεῖ οὔτε ἐγνώριζε τὸ ὄνομα των οὔτε εἶδε τὸ φυσικὸν αὐτῶν πρόσωπον ἀνευ πέπλου καὶ διόπτρων. Ὁ σταθμὸς ἐκεῖτο πλησίον, καὶ τὸ δρομολόγιον ἐσημεῖοιεν ἀμαξοστοιχίας ἀναχωροῦσας τὴν ὀγδόην πρωϊνὴν ὥραν εἰς Παρισίους· ἂν δὲ ἐπετύγγανον νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἀπαρατήρητοι, ἤθελε δυσκολευθῆ ὁ κ. εἰσαγγελεὺς νὰ τοὺς ἀνεύρῃ εἰς τὰς ἀπεράντους αὐτῆς ἐκτάσεις. Ἄλλ' ἤθελεν ἄρα μείνει ἀπαρατήρητος ὁ φόνος τοῦ Ἀγγλου μέχρι τῆς ὀγδόης ; Εἰς τοῦτο ἐνέκειτο ὁ κόμβος τοῦ ζητήματος.

Ὅπως δὴποτε πεισθεὶς ὁ Λέων ὅτι ἄλλο μέσον σωτηρίας δὲν ὑπῆρχε κἀνέν, κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως ἀποσιεῖσῃ τὴν κατέχουσιν αὐτὸν νάρκην. Ἐγεγρεθὴς ἡρέμα συνέλεξεν ἐν πρώτοις τὸ ἀτλάζινον ὑποδημάτιον καὶ ἐτοποθέτησεν ἔπειτα ἀνάκλιντρον ἐνώπιον τῆς θύρας, ὅπως ἀποκρύψῃ κατὰ τὸ δυνατόν εἰς τὴν ἔτι κοιμωμένην φίλην του τὴν θεάν τοῦ αἵματος, μεταβληθέντος ἤδη ἀπὸ ρύακος εἰς πλατεῖαν λίμνην. Ἀνοίξας μετὰ ταῦτα τὴν θύραν τοῦ διαδρόμου ἔτεινε τὸ οὖς μετὰ προσοχῆς. Ἡ θύρα τοῦ Ἀγγλου ἦτο εἰσέτι κλειστή, τὸ ξενοδοχεῖον ὅμως ἤρχιζε νὰ ἐγείρεται τοῦ ὕπνου μετὰ τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Οἱ ἰπποκῆμοι ἐξετέλουν τὴν πρωϊνὴν αὐτῶν ἐργασίαν ἐν τῇ αὐλῇ, ἀξιώματικὸς δὲ τις κατοικῶν εἰς τὴν δευτέραν ὄροφὴν μετέβαιναν εἰς τὸν στρατώναν, ὅπως παραστῆ εἰς τὸ πρόγευμα τῶν ἵππων.

Μετὰ τὴν κατόπτευσιν ταύτην ἐπέστρεψεν ὁ Λέων εἰς τὸν κοιτῶνα καὶ ἐξεγείρας ἀθορύβως τὴν φίλην του ἐξέθεσεν αὐτῇ, μεθ' ὧσων ἠδυνήθη περιφράσεων καὶ εὐφημισμῶν, τὴν κρίσιμον αὐ-

τῶν θέσιν. Πόσον δηλ. ἐπικίνδυνον ἦτο ν' ἀναχωρήσῃ μετὰ σπουδῆς παρεχούσης ὑποψίας, καὶ ἔτι μᾶλλον νὰ παραμείνωσιν ἐκεῖ, ἐνῶ ἠδύνατο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ν' ἀνακαλυφθῆ ἢ ἐν τῷ παρακειμένῳ θαλάμῳ καταστροφῇ.

Περιττὸν φαίνεται μοι νὰ περιγράψω τὴν ἐκ τῆς διακοινώσεως ταύτης φρίκην τῆς κυρίας, τὰ ἐπακολούθησαντα δάκρυα καὶ τὰ παντοῖα προταθέντα ἀκατόρθωτα σχέδια. Πλειστάκις ἐρρίφθησαν οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων, κρᾶζοντος συγχρόνως : « Συγχώρησέ με· ἐγὼ σὲ παρέσυρα· ἐγὼ πταίω ! » Ἐν τῇ παραζάλῃ τῆς ἢ πτωχῆ γυνῆ ἐθεώρει ὡς βέβαιον ὅτι τὸ δικαστήριον ἤθελε τοὺς θεωρήσει ἐνόχους τοῦ φόνου τοῦ Ἀγγλου, καὶ ἐβλεπεν ἤδη ἐγειρομένην τὴν λαιμητόμον. Φοβουμένη δὲ μὴ δὲν ἐπιτρέψῃ αὐτῇ ὁ δῆμιος ν' ἀσπασθῆ τὸν Λέοντα πρὶν ἀποθάνῃ, κατησπάζετο αὐτὸν ἐκ τῶν προτέρων. Μετὰ πολλὰς ἐπὶ τέλους ἀνοησίας καὶ παντοίας τρυφεράς καὶ σπαραξικαρδίου ἐκχύσεις ἀνεγνώρισαν ἀμφοτέρωι ὅτι τὸ ἀρχικὸν σχέδιον τοῦ Λέοντος, ἦτοι ἡ ἀναχώρησις διὰ τῆς ἀμαξοστοιχίας τῆς ὀγδόης, ἦτο τὸ ἀριστον καὶ τὸ μόνον κατορθωτόν. Ἄλλ' ἔπρεπε νὰ περιμείνωσιν ἀκόμη ἐκεῖ δύο φοβεράς ἀτελευτήτους ὥρας. Κατὰ τὸν ἐλάχιστον ἐν τῷ διαδρόμῳ κρότον συνεκρούοντο οἱ ὀδόντες αὐτῶν ἐκ τοῦ τρόμου καὶ ἐθλίβον σπασμωδικῶς ἀλλήλων τὰς χεῖρας, νομίζοντες ὅτι ἀκούουσι τρίζοντα ἐπὶ τοῦ σανιδώματος τὰ ὑποδήματα τοῦ κ. εἰσαγγελέως.

Ὀλίγαι στιγμαὶ ἤρκεσαν αὐτοῖς ὅπως ἐτοιμάσωσι τοὺς μικροὺς σάκκους των. Ἡ νέα γυνὴ ἤθελε νὰ καύσῃ ἐν τῇ ἐστία τὸ κηλιδιωθὲν ἀτλάζινον ὑποδημάτιον. Ἄλλ' ὁ Λέων ἀρπάσας καὶ περιπαθῶς ἀσπασθεὶς αὐτὸ τὸ ἀπέθεσεν εἰς τὸν κόλπον του ὡς ἅγιον λείψανον.

Πάντες ἐν τούτοις εἶχον ἐγεγρηθῆ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ καὶ ἀντήχουν οἱ γέλωτες τῶν ὑπηρετῶν, τὸ πρωϊνὸν ἄσμα τῶν θεραπεινίδων καὶ τῶν στρακτιωτῶν οἱ πετριστηῖρες. Ὅτε ἐσήμανεν ἡ ἐβδόμη, ὁ Λέων παρεκίνησε τὴν φίλην του νὰ λάβῃ κύμβην καφφέ· ἀλλ' αὐτῇ ἀπεκρίθη ὅτι εἶχε τὸν λάρυγγα οὕτω συνεσταλμένον, ὥστε ἤθελεν ἀφεύκτως πνιγῆ, ἂν ἐπειράτο ὅ,τι δὴποτε νὰ καταπίῃ. Τοποθετήσας τότε ἐπὶ τῆς ρίνος τὰ κυανᾶ του δίοπτρα κατέβη νὰ πληρώσῃ τὸν ξενοδόχον, ὅστις λαμβάνων τὰ χρήματα ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ συγνώμην διὰ τὴν ἐνόχλησιν, ἣν ἐπροξένησεν εἰς τὴν κυρίαν ἢ θορυβώδης εὐθυμία των κ. κ. ἀξιώματικῶν. Εἶτα δὲ προσέθεσε μειδιῶν :

— Ἄ ἄλλος ὅμως γείτων σας εἶναι ἡσυχώτατος ἀνθρώπος. Οὐδὲ κἀν ἠκούσθη, καὶ ἀκόμη κοιμᾶται.

Ταῦτα ἀκούων ἐστηρίζετο ὁ Λέων εἰς τὴν τράπεζαν, ὅπως μὴ πέσῃ, ἐνῶ ἡ ἀκολουθήσασα αὐ-

τὸν σύντροφός του ἔσφιγγε σπασμωδικῶς τὸν βραχίονά του. Ἄλλ' ὁ ἀσπλαγχνός ξενοδόχος ἐξηκολούθει ἀταράχως :

— Αὐτὸς εἶναι πραγματικὸς Μυλόρδος, εὐγενέστατος καὶ καλοπληρωτὴς. Δυστυχῶς ὅλοι οἱ Ἄγγλοι δὲν εἶναι σήμερον τοιοῦτοι. Χθὲς εἶχα ἄλλον ἕνα κακοενδεδυμένον καὶ ἀληθῆ ἀτσιγγανόν. Τὰ εὕρισκεν ὅλα ἀκριβῶ, καὶ ἐπέμεινε ν' ἀλλάξῃ πεντάλιρον χαρτονομίσμα ἀντὶ ἑκατὸν εἰκοσιπέντε φράγκων. Σῆς ἤκουσα νὰ ὁμιλῆτε ἀγγλικά μετὰ τῆς κυρίας καὶ υποθέτω ὅτι γνωρίζετε καὶ τὰς στερλίνας. Εἰπέτε μου παρακαλῶ, ἂν ἦναι καλὸν τὸ χαρτονομίσμα.»

Ταῦτα λέγων ἔτεινεν εἰς τὸν Λέοντα γραμματίον τῆς Ἀγγλικῆς Τραπεζῆς, εἰς οὗ τὴν ἄκραν παρετήρησεν οὗτος μετ' εὐνοήτου φοίτικης ἐρυθρᾶν τινα κηλῖδα.

— «Τὸ νομίζω κάλλιστον», ἀπεκρίθη τρέμων καὶ παρασύρων τὴν σύντροφόν του πρὸς τὴν θύραν.

— «Διατί βιάζεσθε τόσον;» ἐπανέλαβεν ὁ ξενοδόχος. Ὁ σιδηρόδρομος ἀναχωρεῖ εἰς τὰς ὀκτῶ καὶ πάντοτε μετὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν. Ἀφήσατε τὴν κυρίαν ν' ἀναπαυθῆ ὀλίγον. . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθε χονδρὴ τις ὑπηρετρία κράζουσα μεγαλοφώνως.

— «Δώσετέ μου ὀγλήγωρα ζεστό νερὸ διὰ τὸ τζάκι τοῦ Μυλόρδου. Δώσετέ μου καὶ τὸ μεγάλο σφουγγάρι. Χθὲς τὴν νύκτα ἐμέθυσεν, ἔπεσε κάτω, ἔσπασεν ἡ βοτίλια τοῦ Πόρτου καὶ ἐπλημμύρισε κρασί ὅλο τὸ δωμάτιον καὶ τὸ ἄλλο ἀκόμη.»

Ταῦτα ἀκούσας κατέπεσεν ὁ Λέων ἐπὶ ἔδρας καὶ μετ' αὐτὸν ἡ σύντροφός του. Μετὰ τὰς τοσαύτας ἀγωνιώδεις συγκινήσεις κατελήφθησαν ἀμφότεροι ὑπὸ ἀκρατήτου γέλωτος, ὃν μάλιστα ἠδυνήθησαν νὰ μετριασῶσιν. Ἡ νέα γυνὴ ὤθησεν ἐλαφρῶς τὸν ἀγκῶνα τοῦ φίλου τῆς, ὅστις ἐννοήσας τὸ νεῦμα ἐστράφη εὐθύμως πρὸς τὸν ξενοδόχον λέγων αὐτῷ :

— Ἥλλαξα γνώμην. Θέλομεν ἀναχωρῆσαι διὰ τῆς ἐσπερινῆς ἀμαξοστοιχίας. Στείλατέ μας ἐπάνω ἐν καλὸν πρόγευμα. Ε. Δ. Ροϊάνης.

Ὁ κ. Ἀντώνιος Φραβασίλης ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Παρνασσῷ» ἀξιόλογον μελέτην «Περὶ τῆς μυθιστοριογραφίας ἐν Ἰταλίᾳ ἀπὸ τοῦ 1860» καὶ μετάφρασιν διηγηματίου τοῦ Edmondo de Amicis, ἐνὸς τῶν διαπρεπεστέρων συγγραφέων συγγραφέων τῆς Ἰταλίας. Τὸ διηγηματίον τοῦτο ἐν ᾧ ἀπαντῶσι χαριέσταται σκέψεις πατρὸς περιπαθῶς ἀγαπώντος τὸ νήπιον αὐτοῦ τέκνον φέρει ἐπιγραφὴν Σ. τ. Δ.

ΕΚ ΤΟΥ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ ΠΑΤΡΟΣ

Ἡ ὥραιότερα τῶν παιδίων ἡλικία, διὰ τοὺς ἔχοντας καλλιτέχνου ὀφθαλμούς καὶ πατρὸς καρδίαν, εἶναι ὅτε διέρχονται εἰσέτι ὀρθιοὶ ὑπὸ τὴν τράπεζαν, καὶ δυνάμεθα διὰ μιᾶς καὶ μόνης χειρὸς νὰ τοὺς κρατῶμεν, νὰ τοὺς φέρωμεν

ἐπὶ τοῦ τραχήλου, νὰ τοὺς κρύπτωμεν ὑπὸ μεγάλην ἐφημερίδα, νὰ τοὺς φυλακίζωμεν μεταξὺ δύο λεξικῶν, ὅτε ὅλη ἡ ἐνδυμασία αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ σκούφου μέχρι τῶν ὑποδημάτων, ἐμπεριέχεται ἀνέτως ἐν παλαιῷ τινι πύλῳ τοῦ πατρὸς. Κατὰ τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, ἡ μήτηρ τὰ χάνει ἕως νὰ φορέσῃ μίαν περικνημίδα εἰς τὸ τέκνον τῆς· ἀλλ' ὅταν τοῦτο, μίαν ἐκ δέκα φορῶν, κατορθώσῃ νὰ εἰσάξῃ μόνον τοὺς τὸν πόδα, ἡ μήτηρ ἀσπάζεται αὐτὸ φρενητιώδης καὶ ἀναφωνεῖ ὑπερήφανος : Εἶσαι ἀνὴρ !

Ἐχουσι πρόσωπον, ὑπὲρ φαίνεται μῆλον ἔχον ὀφθαλμούς· λαμῶν, ὃν σφίγγομεν μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχανοῦ· χειρὰς ἄς πρέπει νὰ παρατηρῶμεν πλειστάκις, ἵνα πεισθῶμεν ὅτι ἔχουσιν ἤδη καὶ τοὺς πέντε δακτύλους· ποδίσκους, οὓς δὲν δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν σοβαρῶς πόδας. Ἡ πνοὴ αὐτῶν ἔχει ἐλαφρᾶν τινα γαλακτώδη ὄσμην, μεμιγμένην μετὰ τῆς εὐωδίας ἀπεριγράφτου ἀνθέων· πνοή, ἥτις, ἀναπνεομένη, φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ εὐεργετῆ τὸ αἷμα ὡς ὁ ἀνὴρ τῆς ἐξοχῆς.

Πρέπει νὰ ἴδῃ τις τὰ παιδιά ἐν τῇ εὐνῇ τὴν πρῶταν, πρὶν ἐξυπνήσωσι. Τίς δύναται νὰ κρατήσῃ τὰ φιλήματα καὶ τὸν γέλωτα ; Ὅτε μὲν εἶναι ἐσφαιρωμένα ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ὅτε δὲ κεκρυμμένα ὑπ' αὐτὸ, ὅτε δὲ ἀνεστραμμένα, ὥστε, ζητοῦντες πρόσωπον, εὐρίσκετε τὸ ἄκρον τῶν ποδῶν, καὶ προσπαθοῦντες νὰ πιάσῃτε τὸν πόδα, θέτετε τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα των.

Οὐδὲν ὑπάρχει θελιτικώτερον τοῦ βλέπειν τριετὲς παιδίον τρέχον. Ἡ φυγὴ του μετέχει τῆς πηδητικότητος σφαίρας ἐλαστικῆς, τῆς ἀμφιταλαντεύσεως ἀνθρώπου μεθυσμένου καὶ τῶν κινήσεων φύλλου ὑπὸ τῶν ἀνέμων φερομένου. Τὸ μικρὸν πλάσμα ἀναπιδᾷ ἐκ τοῦ ἐδωλίου, ρίπτεται ἔξω τοῦ δωματίου, προσκρούει εἰς γαλῆν, ἀνατρέπει ἔδραν, εἰσέρχεται εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα διάδρομον καὶ τρέχει διὰ τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν, ἐκ δωματίου εἰς δωμάτιον, διωκόμενον ὑπὸ τῆς μητρὸς, μέχρι τῆς ἀπωτάτης τοῦ οἴκου γωνίας, ὅπου κρύπτεται ὅπισθεν σάκκου ὀδοπορικοῦ, καὶ ἐκεῖθεν δοκιμάζει ὑστάτην ἀντίστασιν ἵνα ἐκβιάσῃ παρὰ τοῦ ἐχθροῦ συμβιβασμόν. Φεῦ ! ματαίως ! Ἀναγκάζεται νὰ ὑποταχθῆ εἰς τὴν μητέρα θέλουσαν νὰ πλύνη τὸ πρόσωπόν του.

Τίς δύναται νὰ εἴπῃ τί εἶναι ἡ φωνὴ τῶν νηπίων ; Εἶναι ὁ τριγμὸς τῆς ἀηδόνος, ὁ ψιθυρισμὸς τῆς χελιδόνος, τὸ πίππισμα τῶν ὀρνιθίων, τὸ μαιούρισμα τοῦ γάτου. Προσεγγίσατε τὴν ὄψιν εἰς τὸ στόμα των καὶ παρακαλέσατέ τα νὰ ψιθυρίσωσι λέξιν τινα εἰς τὸ οὖς σας· ἐνίοτε ἀ-